

Audiència. La pregària en el llibre de l'Apocalipsi

Benet XVI continua les audiències al Vaticà amb l'escola de pregària i ho fa amb el Llibre de l'Apocalipsi que “ens presenta una comunitat reunida en pregària, perquè és precisament en la pregària on sentim de manera cada vegada més intensa la presència de Jesús”.

28/10/2012

Estimats germans i germanes,

Avui després de la interrupció de les vacances, reprenem les audiències al Vaticà, continuant en l'«escola de pregària» que estic vivint juntament amb vosaltres en aquestes catequesis dels dimecres.

Avui vull parlar de la pregària en el llibre de l'Apocalipsi, que, com sabeu, és l'últim del Nou Testament. És un llibre difícil, però conté una gran riquesa. Ens posa en contacte amb la pregària viva i palpitant de l'assemblea cristiana, reunida «el dia del Senyor» (Ap 1, 10): aquesta és, en efecte, la línia de fons on es mou el text.

Un lector presenta a l'assemblea un missatge encomanat pel Senyor a l'evangelista sant Joan. El lector i l'assemblea constitueixen, per dir-ho així, els dos protagonistes del desenvolupament del llibre; a ells, des de l'inici, s'adreça un auguri

festiu: «*Feliç el qui llegeix aquesta profecia i feliços els qui l'escolten*» (Ap 1, 3). Del diàleg constant entre ells brolla una simfonia de pregària, que es desenvolupa amb gran varietat de formes fins a la conclusió. Escoltant el lector que presenta el missatge, escoltant i observant l'assemblea que reacciona, la seva pregària tendeix esdevenir en la nostra pregària.

La primera part de l'Apocalipsi (1, 4-3, 22) presenta, en l'actitud de l'assemblea que prega, tres fases successives. La primera (1, 4-8) és un diàleg que -cas únic en el Nou Testament- s'entaula entre l'assemblea recent congregada i el lector, el qual li adreça un auguri de benedicció: «*Us desitjo la gràcia i la pau*» (Ap 1, 4). El lector prossegueix subratllant la procedència d'aquest auguri: deriva de la Trinitat: del Pare, l'Esperit Sant, de Jesucrist, units en la realització del projecte creatiu i salvífic per a la humanitat.

L'assemblea escolta i, quan sent que s'anomena Jesucrist, exulta de joia i respon amb entusiasme, elevat la pregària de lloança: *«Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, i ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén»*(Ap 1, 5b-6).

L'assemblea, impulsada per l'amor de Crist, se sent alliberada dels lligams del pecat i es proclama «regne» de Jesucrist, que pertany totalment a ell. Reconeix la gran missió que amb el Baptisme li ha estat encomanada: portar la presència de Déu al món. I conclou la seva celebració de lloança mirant de nou directament Jesús i, amb entusiasme creixent, reconeix la seva «glòria i poder» per salvar la humanitat. L'"amén" final conclou l'himne de lloança a Crist. Ja aquests primers quatre versets contenen una gran riquesa d'indicacions per a

nosaltres; ens diuen que la nostra pregària ha de ser sobretot escolta de Déu que ens parla. Aclaparats per tantes paraules, estem poc acostumats a escoltar, sobretot a posar-nos en l'actitud interior i exterior de silenci per estar atents al que Déu vol dir-nos. Aquests versets ens ensenyen, a més, que la nostra pregària, sovint només de petició, en canvi ha de ser sobretot de lloança a Déu pel seu amor, pel do de Jesucrist, que ens ha portat força, esperança i salvació.

Una nova intervenció del lector recorda després a l'assemblea, aplegada per l'amor de Crist, el compromís de descobrir la seva presència en la pròpia vida. Diu així: *«Mireu, ve enmig dels núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells qui el van traspassar; tots els pobles de la terra faran grans planys per ell»*(Ap 1, 7a). Després de pujar al cel en un «núvol», símbol de la

transcendència (cf. Ac 1, 9), Jesucrist tornarà tal com va pujar al cel (cf. Ac 1, 11b). Llavors tots els pobles el reconeixeran i, com exhorta sant Joan en el quart Evangeli, «*miraran aquell que han traspassat*» (19, 37). Pensaran en els seus propis pecats, causa de la seva crucifixió i, com els qui hi van assistir directament al Calvari, «es donaran cops de pit» (cf. Lc 23, 48) demanant-li perdó per a seguir-lo en la vida i preparar així la comunió plena amb ell, després del seu retorn final. L'assemblea reflexiona sobre aquest missatge i diu: «*Sí! Amén!*» (Ap 1, 7b). Expressa amb el seu "sí" l'acceptació plena d'allò que se li ha comunicat i demana que això es faci realitat. És la pregària de l'assemblea, que medita en l'amor de Déu manifestat de manera suprema en la creu i demana viure amb coherència com a deixebles de Crist. I després ve la resposta de Déu: «*Jo sóc l'Alfa i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és,*

el qui era i el qui ve» (Ap 1, 8). Déu, que es revela com l'inici i la conclusió de la història, accepta i acull de bon grat la petició de l'assemblea. Ell ha estat, està i estarà present i actiu amb el seu amor en les vicissituds humanes, en el present, en el futur, com en el passat, fins arribar a la meta final. Aquesta és la promesa de Déu. I aquí trobem un altre element important: la pregària constant desperta en nosaltres el sentit de la presència del Senyor en la nostra vida i en la història, i la seva presència ens sosté, ens guia i ens dóna una gran esperança fins i tot enmig de la foscor de certes vicissituds humanes; a més, cap pregària, ni tan sols aquella que s'eleva en la solitud més radical, és aïllar-se; mai no és estèril, és la saba vital per nodrir una vida cristiana cada cop més compromesa i coherent.

La segona fase de la pregària de l'assemblea (1, 9-22) aprofundeix ulteriorment en la relació amb Jesucrist: el Senyor es mostra, parla, actua; i la comunitat, cada vegada més propera a ell, escolta, reacciona i acull. En el missatge presentat pel lector, sant Joan narra la seva experiència personal de trobada amb Crist: és a l'illa de Patmos a causa de la «Paraula de Déu i del testimoni de Jesús» (1, 9) i és el «dia del Senyor»(1, 10a), el diumenge, en què se celebra la Resurrecció. I sant Joan és «arrabassat en l'Esperit» (1, 10a). L'Esperit Sant l'amara, el renova, dilatant la seva capacitat d'acollir Jesús, el qual el convida a escriure. La pregària de l'assemblea que escolta assumeix gradualment una actitud contemplativa ritmada pels verbs «veure» i «mirar»: és a dir, contempla allò que el lector li proposa, interioritzant-ho i fent-ho seu.

Joan sent «*una veu forta, com un toc de trompeta*» (1, 10b): la veu li ordena enviar un missatge «*a les set esglésies*» (1, 11) que es troben a Àsia Menor i, a través d'elles, a totes les esglésies de tots els temps, així com els seus pastors. L'expressió «*veu... de trompeta*», presa del llibre de l'Èxode (cf. 20, 18), al·ludeix a la manifestació divina a Moisès a la muntanya del Sinaí i indica la veu de Déu, que parla des del cel, des de la seva transcendència. Aquí s'atribueix a Jesucrist ressuscitat, que parla des de la glòria del Pare, amb la veu de Déu, a l'assemblea en pregària.

Girant-se «*per veure la veu*» (1, 12), Joan veu «*set lampadaris d'or i, enmig dels lampadaris, algú que semblava un fill d'home*» (1, 12-13), terme molt familiar per Joan, que indica a Jesús mateix. Els canelobres d'or, amb les espelmes enceses, mostren l'Església de tots els temps en actitud de pregària a la litúrgia: Jesús ressuscitat, el «*Fill de l'home*», és

enmig d'ella i, abillat amb les vestidures del gran sacerdot de l'Antic Testament, compleix la funció sacerdotal de mediador davant el Pare. En el missatge simbòlic de sant Joan, segueix una manifestació lluminosa de Crist ressuscitat, amb les característiques pròpies de Déu, com es presentaven a l'Antic Testament. Es parla de *«cabells... blancs com la llana més blanca i com la neu»*(1, 14), símbol de l'eternitat de Déu (cf. *Dn* 7, 9) i de la Resurrecció. Un segon símbol és el del foc, que a l'Antic Testament sovint es refereix a Déu per indicar dues propietats. La primera és la intensitat gelosa del seu amor, que anima la seva aliança amb l'home (cf. *Dt* 4, 24). I aquesta intensitat gelosa de l'amor es llegeix en la mirada de Jesús ressuscitat: *«Els seus ulls eren com una flama»* (*Ap* 1, 14 b). La segona és la capacitat irrefrenable de vèncer el mal com un *«foc devorador»* (*Dt* 9, 3). Així també els «peus» de Jesús, en

camí per afrontar i destruir el mal, estan incandescents com el «*bronze brunyit*» (Ap 1, 15). Després, la veu de Jesucrist, «*com el bramul de les onades*» (1, 15c), té l'estrèpit impressionant «de la glòria del Déu d'Israel» que es mou cap a Jerusalem, de què parla el profeta Ezequiel (cf. 43, 2). Segueixen a continuació tres elements simbòlics que mostren allò que Jesús ressuscitat està fent per la seva Església: la té fermament a la mà dreta -una imatge molt important: Jesús té l'Església a la mà-, li parla amb la força penetrant d'una espasa esmolada, i mostra l'esplendor de la seva divinitat: «*La seva cara era com el sol quan resplendeix amb tot el seu esclat*» (Ap 1, 16). Sant Joan està tan aclaparat per aquesta magnífica experiència del Ressuscitat, que es desmaia i cau com mort.

Després d'aquesta experiència de revelació, l'apòstol té davant seu el

Senyor Jesús que parla amb ell, el tranquil·litza, li posa una mà sobre el cap, li revela la seva identitat de Crucificat ressuscitat i li encomana l'encàrrec de transmetre el seu missatge a les esglésies (cf. *Ap* 1, 17-18). És grat de veure aquest Déu davant el qual es desmaia i cau com a mort. És l'amic de la vida, i li posa la mà sobre el cap. I això ens succeirà també a nosaltres: som amics de Jesús. Així la revelació del Déu ressuscitat, de Crist ressuscitat, no serà tremenda, sinó que serà la trobada amb l'amic. També l'assemblea viu amb sant Joan el moment particular de llum davant el Senyor, però unit a l'experiència de la trobada diària amb Jesús, percebent la riquesa del contacte amb el Senyor, que omple tots els espais de l'existència.

En la tercera i última fase de la primera part de l'Apocalipsi (*Ap* 2-3), el lector proposa a l'assemblea un

missatge en què Jesús parla en primera persona. Dirigit a set esglésies situades a Àsia Menor al voltant d'Efes, el discurs de Jesús parteix de la situació particular de cada església, per estendre's després a les esglésies de tots els temps. Jesús entra immediatament en el més delicat de la situació de cada església, evidenciant llums i ombres i adreçant una invitació urgent: «*Converteix-te*» (2, 16/5, 3, 19C); «*Mantingues el que tens*» (3, 11); «*fes les obres primeres*» (2, 5); «*Tingues, doncs, zel i converteix-te*» (3, 19b)... Aquesta paraula de Jesús, si s'escolta amb fe, comença immediatament a ser eficaç: l'Església en pregària, acollint la paraula del Senyor, és transformada. Totes les Esglésies s'han de posar en atenta escolta del Senyor, obrint l'Esperit com Jesús demana amb insistència repetint aquesta ordre set vegades: «*Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies*» (2, 7.11.17.29,

3, 6.13.22). L'assemblea escolta el missatge rebent un estímul per al penediment, la conversió, la perseverança, el creixement en l'amor i l'orientació per al camí.

Benvolguts amics, l'Apocalipsi ens presenta una comunitat aplegada en pregària, perquè és precisament en la pregària on sentim de manera cada vegada més intensa la presència de Jesús amb nosaltres i en nosaltres. Com més i millor preguem amb constància, amb intensitat, tant més ens assemblem a ell, i ell entra veritablement en la nostra vida i la guia, donant-li alegria i pau. I com més coneixem, estimem i seguim Jesús, tant més sentim la necessitat d'estar en pregària amb ell, rebent serenitat, esperança i força en la nostra vida. Gràcies per l'atenció.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-la-
pregaria-en-el-libre-de-lapocalipsi/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-la-pregaria-en-el-libre-de-lapocalipsi/)
(01/04/2026)